

1987

Hun vidste, at hun ville tisse i sengen om natten, og hun vidste, at tante Peggy ville blive vred.

Sådan var det altid. Altid når hun var nødt til at sove hos tante Peggy i stedet for hos sin egen mor, så endte det på den måde.

Mor. Hun ville være hos sin mor. Sove i sin egen seng i sit eget værelse med dukken Trudi under tæppet og dukken Bamba under puden. Det var sådan, det skulle være; når det var sådan, og når hun faldt i søvn med mors gode duft i næsen, så var der aldrig vådt i sengen, når hun vågnede. I hvert fald næsten aldrig.

Tante Peggy lugtede slet ikke som mor. Hun ville ikke have tante Peggy til at røre ved sig, og det gjorde hun da heller aldrig. Men hun sov i samme rum på den anden side af et blåt forhæng med lidt røde mønstre på og en slags drager eller måske slanger, og nogle gange var der også andre, som sov der. Hun kunne ikke lide det.

Det kunne Trudi og Bamba heller ikke; hos tante Peggy var Trudi også nødt til at sove under puden, så hun ikke fik tis på sig. Det gjorde puden ujævn og besværlig at sove med, men hun kunne selvfølgelig ikke lade dukkerne blive hjemme, som mor havde foreslået. Nogle gange sagde mor de mest tossede ting.

En uge, havde hun for eksempel sagt. Du skal være hos Peggy en uge, fordi jeg er nødt til at rejse væk og tjene en masse penge. Når jeg kommer tilbage, skal du få en ny kjole og så meget is og så mange karameller, som du kan spise.

En uge var mange dage. Hun vidste ikke hvor mange, men det var flere end tre, og i al den tid ville hun være nødt til at sove i det her ækle værelse med biler og busser, der kørte forbi udenfor på gaden og dyttede og bremsede og peb hver eneste nat. Hun ville komme til at tisse på lagnerne, og tante Peggy ville ikke engang skifte dem, ville bare hænge dem til tørre over ryglænet på en stol om dagen, og Trudi og Bamba ville være så kede af det, at de ikke

kunne trøstes, uanset hvor meget hun end forsøgte det.

Jeg vil ikke være hos den dumme tante Peggy, tænkte hun. Jeg ville ønske, at tante Peggy var død. Hvis jeg beder til Gud om, at han fjerner hende, og han så gør det, så lover jeg ikke at tisse så meget som en dråbe hele natten, og når det så bliver morgen, kommer mor i stedet for og henter mig hjem, og så behøver jeg aldrig være her mere. Aldrig mere.

Hører du Gud? Lad mor vende tilbage og fjerne tisset og tante Peggy. Slå hende ihjel eller sæt hende på en flyver og flyv hende helt op til landet med de tusind øer.

Hun foldede hænderne så hårdt, at det gjorde ondt i fingrene, og Trudi og Bamba bad sammen med hende, så meget de overhovedet orkede. Så måske, måske ville det trods alt blive sådan, som hun ønskede det.

1

På vej til arbejde tirsdag den 3. juni købte privatdetektiv Maarten Verlangen seks øl og seks nye støvsugerposer.

Førstnævnte indkøb hørte til rutinen, sidstnævnte var exceptionelt. Ikke siden hans Martha havde ladet sig skille fra ham fem år tidligere, havde ambitionerne om rengøring nået disse højder, og det var med en lidt fremmed fornemmelse af god samvittighed, at han låste den rødbrune ståldør op og tog kontoret i besiddelse.

Det var let gjort. Rummet målte tre gange fire meter, og ingen arkitekt i verden ville have drømt om at skrive ”kontor” på tegningen. Lokalet lå i en af de slidte, gamle udlejningsejendomme længst ude på Armastenstraat lige op ad jernbanen. En kort trappe førte ned fra hoveddøren; oprindeligt havde rummet nok været ment som en slags lagerrum for viceværten – et sted hvor forskellige ting, der var nødvendige for lejernes betjening, kunne opbevares: toiletkummer, slanger til bruseren, kogeplader og andre tilsvarende ting af den slags, der efterhånden blev slidt op.

Men nu tjente lokalet altså som kontor. Om end langt fra et fashionabelt sådant. Væggene havde fra tidernes morgen været dækket af beskidt, jordfarvet puds, gulvet var blevet malet mørkeblåt for tyve eller tredive år siden, og det eneste lys kom fra et meget beskedent vindue på niveau med gaden udenfor og anbragt helt oppe under loftet. Møblementet var enkelt og funktionelt. Et skrivebord og en kontorstol. Et gråt dokumentskab i pladejern. En lav reol, et brummende halvtredsliters køleskab, en vandvarmer samt en luvslidt besøgsstol. På en af væggene hang en kalender med reklamer for en benzinstation, på en anden en reproduktion af et dystert litografi af Piranesi. De andre to vægge var helt bare.

Så man bort fra kalenderen, som Verlangen med søvngængeragtig præcision skiftede ud hvert år i slutningen af januar eller begyndelsen af februar, så kontoret ud, præcis som det havde gjort de sidste fire år. Lige siden han flyttede ind. Man skal ikke undervurdere omgivelsernes evne til at skænke tryghed og stabilitet i tilværelsen, plejede han at tænke. Man skal ikke foragte det støv, som årene lægger på vore skuldre.

Han tændte lampen i loftet, da skrivebordslampen var i stykker.

Hængte sin tynde vindjakke på en krog på indersiden af døren og stillede øllerne i køleskabet.

Satte sig i stolen og anbragte støvsugerposerne i den øverste skuffe til højre. Det var ikke på kontoret, han havde i sinde at bruge dem. Tværtimod. Den støvsuger af mærket Melfi, han ejede – en af de få ting han havde fået med sig efter skilsmissen, måske fordi den fungerede lige så dårligt som ægteskabet – opbevarede han i sit hjem på Heerbanerstraat. Det var her, han havde tænkt sig at gøre rent. Det var her, grænsen var nået. Han overvejede et øjeblik, om han ikke hellere burde lade poserne ligge fremme på skrivebordet – risikoen for, at de ville blive liggende i skrivebords-skuffen efter arbejdsdagens ophør, kunne ikke ignoreres – men han besluttede sig for at tage chancen. Støvsugerposer indgik ikke i det inventar, som en klient forventede at møde på et velrenommeret detektivbureau.

Verlangens Detektivbureau. Sådan stod der på et enkelt, men stilrent skilt uden på døren. Han havde selv lavet teksten og plastet den ind; det havde taget en formiddag, men resultatet havde ikke været så dårligt.

Han kiggede i sin lommekalender. Der stod en note om et møde med forsikringsselskabet om eftermiddagen. I øvrigt var dagen tom. Han kontrollerede, at telefonsvareren ikke indeholdt nogen nye beskeder. Fandt en øl frem fra køleskabet, åbnede den og tændte en cigaret.

Så på uret. Klokken var ti minutter over ti.

Hvis jeg ikke får en klient før klokken tolv, så tager jeg mig en ordentlig frokost på Oldener Maas, og bagefter skyder jeg mig i tindingen, tænkte han og smilede bistert ved sig selv.

Det var en tvangstanke, som vendte tilbage hver morgen, og en dag ville han måske gøre alvor af den. Han var syvogfyrrer år gammel, og de mennesker, som måske ville savne ham, kunne tælles på den ene hånds tommelfinger.

Hun hed Belle, og var hans datter. Sytten år gammel og på vej til de atten. Han betragtede hendes smilende ansigt på fotografiet ved siden af telefonen en tid og tog endnu en slurk af sin øl. Blinkede de tårer væk, som den rå ølsmag tvang frem i hans øjne, og bøvssede.

Hvordan har et svin som mig kunnet få sådan en datter, spurgte han sig selv.

Også det var en genkommende tanke. I det hele taget var der meget, som gik igen i Maarten Verlangens hjerne. Navnlig nogle gamle, grimme spørgsmål uden svar. I klare stunder kunne det ske, at dette faktum skræmte ham.

Men der fandtes midler mod klarsynets rædsler. Heldigvis. Han tog en slurk til og sugede kraftigt på cigaretten. Rejste sig og skubbede vinduet på klem. Satte sig.

Klokken var nu blevet tretten minutter over ti.

Hun ringede lige før elleve og dukkede op en halv time senere.

En temmelig høj kvinde omkring de femogtredive. Rødbrunt, skulderlangt hår. Smalt ansigt med høje kindben og fine træk. Elegant og veltrimmet, men også med temmelig fremtrædende bryster. Hun var iført tætsiddende, sorte bukser og en vinrød bluse med korte ærmer. Velplukkede øjenbryn. Han syntes, hun var køn.

Hun lod hurtigt øjnene løbe hen over rummet. Lod dem blive hængende et øjeblik ved litografiet, før hun endelig rettede opmærksomheden mod Verlangens dystre fremtoning.

”Do You mind if we speak English?”

Verlangen forklarede, at han ikke havde glemt at tale engelsk i de tredive minutter, som var forløbet, siden de taltes ved i telefonen. Hendes mund markerede et smil, og hun satte sig i besøgsstolen. Lagde det ene ben over det andet og rømmede sig. Verlangen rakte cigaretterne frem, men hun rystede afværgende på hovedet. Fandt sin egen pakke med Gauloises frem fra den røde håndtaske i stedet og tændte med en smart guldlighter.

”De er privatdetektiv?”

Verlangen nikkede.

”Dem er der ikke ret mange af nu om dage?”

”Nogle få.”

”Fem i alt her i byen.”

”Hvor ved De det fra?”

”Jeg slog op i telefonbogen.”

”Alle står nok ikke der.”

”Jaså? Men det var i hvert fald sådan, jeg fandt Dem.”

Verlangen trak på skuldrene. Noterede sig, at hun havde en lille tatovering højt oppe på venstre arm, lige neden for kanten på blusen. En svale så det ud til. Eller i hvert fald en fugl.

Han noterede sig også, at hun var ganske solbrændt. Måtte have

fået en del sol allerede, tænkte han, til trods for at vi kun er nået til begyndelsen af juni. Hendes hud havde en behagelig tone af café au lait, og han tænkte over, hvordan det ville føles at lade fingerspidserne glide hen over den.

Men måske var hun bare en af de sædvanlige solariefinker.

”Hvad er det, De vil have hjælp med?” spurgte han.

”En overvågningsopgave.”

”En overvågningsopgave?”

”Eller hvad De nu vil kalde det. Den slags indgår vel også i Deres repertoire?”

”Naturligvis. Og hvilket objekt ønsker De, at jeg skal overvåge?”

”Min mand.”

”Deres mand?”

”Ja. Jeg vil have Dem til at overvåge ham nogle dage.”

”Jeg forstår.”

Han fandt en blank side frem i notesblokken og klikkede to gange med kuglepennen.

”Og hvad er Deres navn, om jeg må bede?”

Hun havde ikke villet opgive det i telefonen og havde ikke præsenteret sig, da hun ankom. Også nu virkede det, som om hun tøvede et sekund, mens hun sugede på sin cigaret.

”Barbara Hennan.”

Verlangen noterede.

”Jeg stammer fra USA. Mit pigenavn er Delgado. Jeg er gift med Jaan G. Hennan.”

Han var nået så langt som til det ensomme, store bogstav, før han afbrød sig selv.

Jaan G, tænkte han. For helvede da. *Jaan G. Hennan*.

”Vi har kun boet her i landet i nogle måneder. Men min mand stammer oprindeligt fra Maardam. Vi har lejet et hus nede i Linden ... tredive kilometer herfra, jeg går ud fra, at De ved, hvor det ligger?”

”Ja da.”

Kunne der være flere med det navn? Formodentlig. Men hvor stor var sandsynligheden for, at det skulle være en af dem? Og hvor ...?

”Hvor meget koster De?”

”Det kommer an på.”

”Kommer an på hvad?”

”Opgavens karakter. Hvor meget tid den tager. Udgifter ...”

”Jeg vil have Dem til at overvåge min mand i nogle dage. Fra morgen til aften, De får sikkert ikke tid til at lave andet.”

”Hvorfor vil De have ham overvåget?”

”Det har jeg ikke tænkt mig at forklare. Jeg vil bare have Dem til at kontrollere, hvad han foretager sig, hvorefter De rapporterer til mig. Er det i orden?”

Hun løftede det ene øjenbryn og blev endnu kønnere.

Klassisk, tænkte han. Det er fanden tage mig klassisk. Det var ikke ret tit, han følte sig som Philip Marlowe, i det mindste ikke i ædru tilstand. Måske skulle man bare nyde det, så længe det varede.

”Det er ikke nogen usædvanlig opgave,” sagde han. ”Men jeg har en del spørgsmål.”

”Vær så god.”

”For eksempel om afstanden og diskretionen?”

”Afstanden og ...?”

”Hvor detaljeret vil De have det? Hvis han går på restaurant, vil De så også vide, hvad han spiser, hvem han taler med, hvad de siger ...”

Hun afbrød ham ved at løfte venstre hånd ti centimeter fra bordpladen. Svalen bevægede sig sensuelt.

”Jeg forstår, hvad De mener. Nej, det er tilstrækkeligt, hvis jeg får det at vide i store træk. Hvis der er nogle specielle omstændigheder, som virker interessante, så kan jeg vel spørge til dem bagefter?”

”Naturligvis. Det er Dem, der bestemmer reglerne. Og han skal ikke vide, at jeg passer på ham?”

Hun tøvede igen.

”Helst ikke.”

”Må jeg spørge om, hvad Deres mand arbejder med?”

”Forretninger. Han har et importfirma. Som lige er blevet etableret naturligvis ... men han arbejdede også med den slags i Denver.”

”Hvilke produkter?”

Hun trak på skuldrene.

”Lidt forskelligt. Komponenter til computere for eksempel. Hvilken rolle spiller det i sammenhængen, hvad min mand laver?”

Jeg vil jo bare have, at De holder ham under opsig.”

Verlangen foldede hænderne foran sig på bordet og holdt en kort pause.

”Må jeg gøre Dem opmærksom på, fru Hennan,” sagde han med noget, som han håbede kunne tolkes som et meget direkte, mandigt eftertryk, ”... må jeg gøre Dem opmærksom på, at jeg endnu ikke har påtaget mig opgaven. De ønsker, at jeg skal overvåge Deres mand, og hvis jeg faktisk går med til at gøre det, så må jeg først vide, hvad det er, jeg kaster mig ud i ... jeg har ikke for vane at kaste mig ud i hvad som helst i blinde. Gør man det, bliver man ikke gammel i denne branche.”

Hun rynkede panden. Han så, at muligheden for, at han skulle afslå, ikke havde foresvævet hende.

”Jeg forstår,” sagde hun. ”Det må De undskylde. Men De plejer vel også at være vant til en vis grad af ... diskretion, har jeg ikke ret?”

”Naturligvis. Inden for rimelighedens grænser. Men uden visse oplysninger har jeg ganske enkelt ikke mulighed for at udføre opgaven på en tilfredsstillende måde. Jeg er nødt til at vide en smule om Deres mands vaner. Hvordan hans arbejdsdag ser ud. Hvilke lokaliteter han bevæger sig imellem, hvilke mennesker han plejer at mødes med. Og så videre. Allerhelst ville jeg naturligvis vide, hvad der ligger bag ... hvorfor De vil have ham overvåget, men jeg er indstillet på at afstå fra den information.”

Hun bevægede hovedet lidt vagt fra højre til venstre og betragtede igen Piranesi-litografien i nogle sekunder.

”Ja. Jeg respekterer naturligvis Deres professionelle kodeks. Hvad hans vaner angår, er det nu ikke specielt kompliceret. Vi bor altså i det her hus uden for Linden. Han har sit kontor inde i centrum, hvor han tilbringer seks-syv timer hver dag. Nogle gange spiser vi frokost sammen, hvis jeg er i byen i et eller andet ærinde. Jeg plejer at lave middag til klokken syv, men af og til spiser han ude med nogle forretningsbekendte ... vores omgangskreds er ret begrænset, vi har jo kun boet her nogle måneder. Ja, det er det hele i store træk. Weekenderne er naturligvis anderledes. Vi er som regel sammen hele tiden, og i weekenden har jeg ikke brug for Deres tjenester.”

Verlangen havde noteret flittigt, mens hun talte. Nu kløede han sig i nakken og så op.

”Hvilke bekendte har De?”

Hun fiskede en ny cigaret frem.

”Egentlig slet ingen. Min mand træffer naturligvis en del mennesker gennem sit arbejde, men for mit vedkommende har jeg bare familien Trotta at henvende mig til, hvis der skulle være noget ... det er vore nærmeste naboer, et par rigtigt kedelige typer ærligt talt, men vi har da i det mindste spist middag hos hinanden. Han er pilot, hun er hjemmegående. De har også to ulidelige børn.”

”Trotta?”

”Ja.”

Verlangen noterede.

”Billeder?” sagde han. ”Jeg er nødt til at have et fotografi af Deres mand.”

Hun fandt en hvid kuvert frem fra håndtasken og rakte den frem mod ham. Han tog to fotografier frem af kuverten, begge i formatet 10 gange 15 centimeter.

Jaan G. Hennan betragtede ham alvorligt.

Ti år ældre, men den samme Jaan G. Uden diskussion. Det virkede, som om billederne var taget for nylig, som om de stammede fra samme film og begge viste de motivet i skæv profil. Det ene fra højre, det andet fra venstre. Samme dybtliggende, skarpe øjne. Samme stramme læber og kraftige hageparti. Samme kortklippede, mørke hår. Han stak billederne tilbage i kuverten.

”All right,” sagde han. ”Jeg gør det. Under forudsætning af, at vi kan blive enige om detaljerne.”

”Hvilke detaljer?”

”Tiden. Måden. Betalingen.”

Hun nikkede.

”Blot nogle dage som sagt. Under alle omstændigheder ikke mere end to uger. Hvis De kan begynde i morgen, ville jeg være taknemmelig ... hvad mener De med måden?”

”Fireogtyve timer i døgnnet eller kun tolv? Graden af diskretion og nærhed ... ja, som nævnt.”

Hun sugede på cigaretten og blæste røgen ud i en smal, eftertænksom stribe. Et øjeblik fik han en fornemmelse af, at hun ikke røg til daglig, at hun bare havde købt en pakke Gauloises for at gøre indtryk. En eller anden form for indtryk.

”Når han ikke er hjemme,” afsluttede hun så overvejslen. ”Det

er tilstrækkeligt. Fra og med det tidspunkt, hvor han tager hjemmefra om morgenen, til han kommer hjem ... tidligt eller sent på aftenen.”

”Og De ønsker ikke, at han skal opdage mig.”

Der opstod en ny, kort pause, og han bemærkede, at hun stadigvæk ikke syntes at have besluttet sig helt og holdent på det punkt.

”Nej,” sagde hun. ”Han må ikke opdage Dem. Hvis jeg ændrer mening, siger jeg til. Hvor meget skal jeg betale?”

Han lod, som om han skulle tænke sig om, og skrev nogle tal på notesblokken.

”Tre hundrede gylden om dagen plus udgifter.”

Det virkede ikke til at gøre indtryk på hende.

”Forskud for tre dage. Jeg bliver måske også nødt til at tage et værelse i Linden ... hvordan ønsker De at få rapporterne?”

”En gang om dagen,” sagde hun uden at tøve. ”Jeg vil helst have, at De ringer til mig hver dag om formiddagen. På den tid er jeg altid hjemme. Hvis det efter min opfattelse er nødvendigt, må vi mødes, men forhåbentlig behøver vi ikke at gå så langt.”

Verlangen var ved at sige *hvorfor* igen, men fik det stoppet.

”Jamen så ...” sagde han i stedet og lænede sig tilbage i stolen. ”Så går jeg ud fra, at vi er enige. Må jeg så bare få Deres adresse og Deres telefonnummer, så går jeg i gang i morgen tidlig ... og så mit forskud naturligvis.”

Hun fandt en mørkerød tegnebog frem og fiskede to femhundredegyldensedler op fra den. Og et visitkort.

”Tusind,” sagde han. ”Lad os bare sige tusind ligeud indtil videre.”

Han tog imod pengene og kortet. Hun rejste sig og rakte hånden tværs over skrivebordet.

”Tak, hr. Verlangen. Jeg er meget taknemmelig for, at De påtager Dem det her. Det vil ... det vil komme til at gøre mit liv lettere.”

Vil det virkelig, tænkte han og greb hendes hånd. Hvordan? Hun kiggede ham lige ind i øjnene en lang brøkdæl af et sekund, og han spekulerede igen over, hvordan det ville føles at berøre andre dele af hendes krop end den faste og behageligt kølige håndflade.

”Jeg skal gøre mit bedste,” lovede han.

Hendes mund fortrak sig kort. Derefter drejede hun rundt på hælen og forlod ham.

Han blev stående og lyttede til hendes forsvindende trin ude på trappen. Ventede næsten, at der skulle blive trukket et scenetæppe for.

Derefter åbnede han køleskabet og tog en øl frem.

2

I samme øjeblik han åbnede døren til sin indelukkede, snævre lejlighed på Heerbanerstraat, gik det op for ham, at støvsugerposerne stadigvæk lå i skrivebordsskuffen på kontoret.

På den anden side var der ikke en eneste øldåse tilbage i køleskabet, så måske var balancen genoprettet.

Uanset hvad, så måtte ambitionerne om rengøring opgives. På den anden side gjorde en enkelt dag vel hverken til eller fra. Lugten af gammelt, indelukket skidt og et eller andet muggent, der antagelig befandt sig inde under badekarret, slog imod ham som en slags velkomsthilsen. Man skal ikke skille sig af med det tilvante og sælge ud af sin tryghed til højre og venstre, tænkte han lutret. Man skal ... som sagt ... ikke foragte støvet.

Neden for brevsprækken lå en drive af reklamer og to regninger. Han samlede det hele op og smed det i kurvestolen, hvor der lå mere af samme slags. Mit hjem er mit slot, tænkte han og gik hen og åbnede altandøren. Vendte sig atter ind mod bedrøveligheden. Betragtede den uregte seng, den beskidte opvask og det generelle rod en tid. Slukkede for stereoanlægget, der måtte have stået tændt i et døgn. Tænkte på, at den højre højttaler var gået i stykker, og at han burde gøre noget ved det.

Gik ud i badeværelset. Kastede et blik i det fedtede spejl og konstaterede, at han så ti år ældre ud, end han havde gjort samme morgen.

Hvorfor gider jeg i det hele taget leve videre, tænkte han, da han havde stillet sig under bruseren og åbnet for vandet,

Og hvorfor stiller jeg disse optimistiske spørgsmål til mig selv dag ud og dag ind?

En time senere var klokken blevet otte, og han havde klaret opvasken for i alt tre dage. Han satte sig foran fjernsynet og så de første ti minutter af nyhedsudsendelsen. Et politimord i Groenstadt og et ministermøde i Berlin på baggrund af valutauroen. En arrig svane, som havde været årsag til et harmonikasammenstød på motorvejen uden for Saaren. Han slukkede for fjernsynet og ringede til sin datter.

Hun var ikke hjemme, så han blev tvunget til at udveksle høflighedsfraser med sin ekskones nye kæreste i stedet. Det tog et halvt minut, og bagefter kunne han rose sig selv af, at han ikke havde bandet en eneste gang. Det var da altid noget.

I køleskabet var der fire flasker øl og en flaske mineralvand. Han smurte et stykke mad med salami, ost og agurk – men uden smør, fordi han havde glemt at købe ind – og valgte efter en tids indre kamp vandet. Satte sig ind i stuen igen og fandt blokken frem med sine notater.

Barbara Hennan. Den smukke amerikanske kvinde.

Født Delgado, men nu altså Hennan.

Fordi hun altså havde giftet sig med røvhullet Jaan G. Hennan. Af en eller anden sindssyg årsag.

G, tænkte han. Hvorfor akkurat G af alle mennesker i verden?

Og hvorfor i Herrens navn skulle han, Maarten Baudewijn Verlangen, være nødt til at bruge sin sparsomt udmålte tid til noget så gennemført idiotisk som at skygge Jaan G. Hennan?

Som han – mere eller mindre på egen hånd – havde sørget for at få sat bag lås og slå for ... ja, det var næsten på dagen tolv år siden. Det nåede han frem til, da han regnede bagud i hovedet. I slutningen af maj 1975. Mens han stadigvæk var ansat i korpset som en anstændig politimand.

Mens han stadigvæk havde et rigtigt job, en familie og med en vis ret kunne se på sig selv i spejlet uden at slå øjnene ned.

Mens han havde en fremtid.

Det var i begyndelsen af 80'erne, at det hele var gået ad helvede til. 1980-81. Huskøbet ude i Dikken. Skænderierne med Martha. Deres kærlighedsliv, der bare faldt sammen som ... som et brugt kondom.

Bestikkelserne. Den pludselige chance for at tjene lidt ekstra ved bare at se gennem fingrene med ting. Ikke så lidt ekstra faktisk. Uden de penge ville det aldrig have kunnet lade sig gøre at betale renter og afdrag på huset; han havde forsøgt at forklare det for Martha bagefter, efter afsløringen og sammenbruddet, men hun havde ikke gjort andet end at ryste på hovedet og fnyse af ham.

Hvad så med den kvinde, havde hun spurgt. På hvilken måde havde det været nødvendigt for deres ægteskab, at han tilbragte nætterne sammen med hende? Om han måske kunne være så venlig også at forklare det?

Det kunne han ikke.

Fem år, tænkte han. Der er gået fem år, siden det hele brasede sammen, og jeg lever stadigvæk.

Der var begyndt at komme øjeblikke, hvor heller ikke det længere forundrede ham.

Han drak det sidste af vandet og gik ud for at hente en øl. Flyttede over i lænestolen ved læselampen og lænede sig tilbage.

Barbara Hennan, tænkte han og lukkede øjnene.

Hvordan fanden i helvede kunne en dejlig dame som hende danne par med et kæmperøvhul som G?

Det var helt sikkert en gåde, men ingen ny gåde. Kvinders evne til at bedømme mænd havde før i verdenshistorien vist sig at være mangelfuld. Havde fået dem til at vælge forkert mellem ordentlige handyr og alle mulige yderligheder. Han fandt fotografierne frem og betragtede dem en tid med mild afsmag.

Hvorfor, spurgte han. Hvorfor vil hun have ham skygget?

Var der mere end et svar? Mere end en mulighed?

Han troede det ikke. Det var naturligvis den samme, gamle historie. Den utro ægtemand og den skinsyge hustru. Som ville have beviser. Ville se utroskaben sort på hvidt.

Maarten Verlangen havde på dette tidspunkt arbejdet fire år i branchen, og hvis han skulle vove en vurdering, så var nok to tredjedele af hans opgaver faldet i denne kategori.

Hvis han altså ikke medregnede de opgaver, som han havde løst for forsikringsselskabet, men de opgaver havde egentlig intet med hans detektivvirksomhed at gøre. Det var noget helt andet. Trustor A/S havde haft brug for en slags detektiv – der kunne gå ind og kontrollere mistænkelige forhold med lidt mere uortodokse metoder, og hvad passede vel bedre ind i den sammenhæng end en afskediget politimand? Eller *en mand, der havde valgt at forlade korpset frem for at blive hængt ud offentligt*, rettere sagt. En gentlemen's agreement. Der var ikke tale om en fast stilling, men med tiden og lidt efter lidt var det endt med en opgave hist og en opgave her – oftest med resultater, der set ud fra forsikringsselskabets side var vellykkede – og således havde samarbejdet fortsat. Når Verlangen med mellemrum forsøgte at opregne sine indtægter, var resultatet nogenlunde fifty-fifty. Halvdelen fra forsikringsselskabet, halvdelen fra detektivarbejdet.

Han tændte en cigaret – skønsmæssigt nummer fyrre den dag – og forsøgte igen at fremkalde den amerikanske kvinde for sit indre blik. Fru Barbara Hennan. Syvogtredive, otteogtredive? Hun kunne ikke være ældre. Og således mindst ti år yngre end sin mand.

Og ti gange mere attråværdig. Nej, ikke ti. Ti tusind. Hvorfor overhovedet overveje at være utro, hvis man havde en kvinde som Barbara? Ubegribeligt.

Han sugede et par gange på cigaretten og tænkte efter. Var det med andre ord egentlig så sikkert, at det var det samme, gamle motiv? Var Barbara Hennan født Delgado kommet til ham, fordi hun troede, at hendes mand havde noget kørende med en anden kvinde? Efter blot et par måneder i det nye land?

Eller drejede det sig faktisk om noget andet? Om hvad i så fald?

Han ville gerne have spurgt hende direkte – havde haft sit spørgsmål på tungen flere gange under samtalen, og han plejede ikke at holde sig tilbage i den henseende – men noget havde holdt ham tilbage her.

Måske bare det, at han ikke ville krænke hende. Men måske var der også andre årsager.

Præcis hvilke kunne han ikke finde ud af. Ikke dengang, mens han havde hende foran sig på den anden side af skrivebordet, og heller ikke nu, mens han sad i sin sølle lejlighed og forsøgte at tænke tilbage og få fastlagt en strategi.

Strategi? Sludder og vrøvl. Her er der vel ikke brug for en strategi. Jeg kører derhen i morgen tidlig. Sidder og glori i bilen uden for hans kontor hele dagen. Ryger mig fordærvet. Så gammel som jeg er kommet til at se ud, vil han under ingen omstændigheder kunne genkende mig.

Et enkelt job. Klassisk, som sagt. Hvis det var en film, ville huset eksplodere på et tidspunkt omkring klokken halv fem.

Han tømte sin øl og overvejede, om han skulle unde sig selv en mere, før han gik i seng. I løbet af dagen havde han drukket sammenlagt otte. Der var lidt plads endnu op til maksimum – som var ti – men hvorfor ikke tillade sig selv den luksus at have god samvittighed for en gangs skyld?

To til gode? Et eller andet sted inden i ham var der naturligvis en stemme, der lidt spagfærdigt hviskede, at ti øl om dagen be-

stemt ikke var nogen indiskutabel aftale. Men hvad fanden, tænkte han – alt er relativt med undtagelse af døden og en tyk kvindes vrede. So what?

Det sidste havde han læst et eller andet sted. For ret længe siden formodentlig, på den tid hvor han kunne huske sådan noget, som stod i bøger.

Han bøvsede og skoddede dagens sidste cigaret. Klarede sine ærinder på toilettet på under et minut og kravlede ned i sin uredte seng. Puden lugtede beskidt på en eller anden måde, af gammel, syg hårbund eller beskidt sorg eller den slags. Det blev ikke bedre af, at han vendte den.

Han satte vækkeuret til klokken halv syv og slukkede lyset.

Linden, tænkte han. Hvis jeg tager et værelse på et hotel, slipper jeg i det mindste for at sove i beskidt sengetøj et par nætter.

Fem minutter senere snorkede Maarten Baudewijn Verlangen med åben mund.